

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับสถาบันการอาชีวศึกษา¹

อัยยวัฒน์ สุวรรณโชติ²

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับสถาบันการอาชีวศึกษา พบว่า แม้พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 จะถูกตราขึ้นภายใต้ความคาดหวังในการปฏิรูปการอาชีวศึกษาเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานอย่างเป็นรูปธรรม³ ทว่าในเนื้อหาสาระสำคัญ กฎหมายฉบับนี้กลับให้น้ำหนักไปที่การปรับปรุงโครงสร้างขององค์กร (Organizational Restructuring) เป็นหลัก⁴ มากกว่าการกำหนดกลไกเชิงเนื้อหาเพื่อการพัฒนากำลังคนของประเทศโดยตรง บทบัญญัติที่ปรากฏในหมวดแรกเป็นการวางรูปแบบและวัตถุประสงค์ของการจัดการอาชีวศึกษามีลักษณะเป็นเพียงบทบัญญัติทั่วไป (General Provisions) ที่วางรากฐานทางนิติสาระ (Legal Foundation) และขอบเขตอำนาจบังคับใช้ในภาพรวม⁵ ซึ่งมีได้กำหนดหลักเกณฑ์หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญของการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพอย่างชัดเจนเพียงพอ โดยสาระสำคัญของพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 คือ การยกระดับสถานศึกษาอาชีวศึกษาให้เป็น “สถาบันการอาชีวศึกษา” และมีสถานะเป็น “นิติบุคคล”⁶ ที่มีความเป็นอิสระทางวิชาการและการบริหารจัดการตนเอง (Corporate Autonomy) ผ่านรูปแบบการรวมกลุ่มวิทยาลัยซึ่งกฎหมายได้กำหนดให้สถาบันการอาชีวศึกษาเป็นศูนย์กลางแห่งอำนาจ โดยมีโครงสร้างองค์กรประกอบที่ซับซ้อนและดึงผู้แทนจากหลากหลายภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วม ความท้าทายที่เกิดขึ้นคือการรักษาสมดุล

---

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับสถาบันการอาชีวศึกษา โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ตันศิริ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ตันศิริ และรองศาสตราจารย์สุรณี รัตนวราห

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ศักดิ์ กองสุวรรณ, “คุณภาพการศึกษา ของสถาบันการอาชีวศึกษาและสถาบันการอาชีวศึกษาเกษตร,” วารสารวิจัยและนวัตกรรมการอาชีวศึกษา 3,1 (มิถุนายน 2562) : 1-10.

⁴สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา, พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 (กรุงเทพมหานคร: สำนักกฎหมายสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา, 2552), หน้า 36.

⁵พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551, มาตรา 6.

⁶พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551, มาตรา 15.

ระหว่าง "ความเป็นอิสระของสถาบัน" กับ "ประสิทธิภาพในการกำกับดูแล" ซึ่งสถานะเช่นนี้เป็นอุปสรรคสำคัญในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การผลิตกำลังคนให้เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงของภาคอุตสาหกรรมในปัจจุบัน

อย่างไรก็ตาม เมื่อได้ทำการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับสภาสถาบันการอาชีวศึกษา ตามพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 โดยเปรียบเทียบกับโครงสร้างของสภาสถาบันอุดมศึกษา ตามพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา พ.ศ. 2562 และสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2541 พบว่ายังมีปัญหาหลายประการ สามารถสรุปได้ ดังนี้

ปัญหาประการแรกคือ ปัญหาโครงสร้างของสภาสถาบันการอาชีวศึกษาที่มีมากเกินไป โดยจากบทบัญญัติของพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 ส่งผลให้เกิดการรวมตัวกันของสถานศึกษาอาชีวศึกษาเพื่อจัดตั้งเป็นสถาบันการอาชีวศึกษาจำนวน 23 แห่งทั่วประเทศ โดยผลของการการจัดตั้งสถาบันการอาชีวศึกษาแต่ละแห่ง ด้วยผลของกฎหมายส่งผลให้มีสภาสถาบันการอาชีวศึกษาขึ้นทุกแห่ง⁷ จากการศึกษาพบว่าโครงสร้างในปัจจุบันก่อให้เกิดปัญหาการ "รวมศูนย์อำนาจ" ไว้ที่สภาสถาบันแต่ละแห่งอย่างเบ็ดเสร็จ แต่ขาดกลไกการตรวจสอบถ่วงดุล (Checks and Balances) ที่เข้มแข็งพอ ส่งผลกระทบต่อความโปร่งใสและประสิทธิภาพในการบริหารจัดการทรัพยากร นอกจากนี้ การมีสภาจำนวนมากยังนำไปสู่ความซ้ำซ้อนของอำนาจ นโยบายการผลิตกำลังคนที่ไม่เป็นเอกภาพ และสร้างภาระงบประมาณแผ่นดินในด้านค่าเบี้ยประชุมและการบริหารจัดการที่สูงเกินความจำเป็น เมื่อเปรียบเทียบกับรูปแบบ "สภาเดียว" (Single Council) ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งสามารถกำกับดูแลหน่วยงานในสังกัดทั่วประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ พบว่าสถาบันการอาชีวศึกษามีจำนวนกลุ่มสาขาวิชาที่เปิดสอนน้อยกว่า แต่กลับมีโครงสร้างสภาที่ซับซ้อนกว่ามาก

ปัญหาประการที่สอง ปัญหาองค์ประกอบของสภาสถาบันการอาชีวศึกษาซึ่งเกิดการรวมศูนย์อำนาจจากบุคคลบางกลุ่ม โดยองค์ประกอบของสภาสถาบันการอาชีวศึกษาปัจจุบันประกอบด้วย ผู้บริหารสถาบันการอาชีวศึกษา เพื่อนำนโยบายไปปฏิบัติ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกเพื่อให้คำปรึกษาเชิงกลยุทธ์ และองค์ประกอบจากภาควิชาการและบุคลากรในสถาบันการอาชีวศึกษาและจากภาคอุตสาหกรรมเพื่อสะท้อนความต้องการของตลาดแรงงาน⁸ แต่ถึงอย่างไรการรวมศูนย์อำนาจไว้ที่บุคคลบางกลุ่มส่งผลต่อสถานะทักษะแรงงาน

---

⁷ ศูนย์ประสานงานสถาบันการอาชีวศึกษา, สถาบันการอาชีวศึกษา[Online], Available URL: <https://ivec.vec.go.th> (October, 15).

⁸ ธนาคารแห่งประเทศไทย, กับดัก Skills Mismatch และความท้าทายสู่ Education 4.0 [Online], Available URL: https://www.bot.or.th/th/research-and-publications/articles-and-publications/articles/Article_24Jul201.html (October, 15).

ไม่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน เนื่องจากขาดความเชื่อมโยงกับภาคส่วนที่ขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจสมัยใหม่และหน่วยงานหลักของรัฐซึ่งมีหน้าที่กำกับดูแลมาตรฐานฝีมือแรงงาน

ปัญหาประการที่สาม ปัญหาการกำกับดูแลโดยทั่วไปภายในสถาบันการอาชีวศึกษาของสภาสถาบันการอาชีวศึกษา แม้ว่าสภาสถาบันการอาชีวศึกษาจะมีอำนาจหน้าที่ครอบคลุม 3 มิติหลัก⁹ ได้แก่ ด้านนโยบายและแผน ด้านการบริหารจัดการและกฎระเบียบ และด้านการเงินและทรัพย์สิน แต่เมื่อเปรียบเทียบกับพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา พ.ศ. 2562 ซึ่งขาดกลไกการวางระบบกำกับดูแลมาตรฐานการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา การตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจของสภาสถาบันการอาชีวศึกษา

ปัญหาประการที่สี่ ปัญหาการกำกับดูแลเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลภายในสถาบันการอาชีวศึกษาของสภาสถาบันการอาชีวศึกษา แม้กฎหมายจะมุ่งเน้นการกระจายอำนาจการบริหารจัดการไปยังสถาบันการอาชีวศึกษา แต่ขอบเขตอำนาจของสภาสถาบันการอาชีวศึกษาในการแต่งตั้งและถอดถอนผู้บริหารและบุคลากรสายวิชาการ กลับมีลักษณะเป็น “อำนาจบังคับบัญชาแอบแฝง” ส่งผลให้ผู้ดำรงตำแหน่งบริหารและวิชาการต้องปฏิบัติงานภายใต้มติเสียงส่วนใหญ่ของสภาสถาบันการอาชีวศึกษา เพื่อความมั่นคงในตำแหน่ง จนขาดความเป็นอิสระทางวิชาการและการบริหารราชการที่เหมาะสม จนเกิดความซ้ำซ้อนและก้าวก่ายในอำนาจหน้าที่ โดยเฉพาะอำนาจของนายกสภาสถาบันการอาชีวศึกษาในการแต่งตั้งผู้รักษาราชการแทนผู้อำนวยการสถาบันการอาชีวศึกษา ตลอดจนการเกิดช่องว่างทางกฎหมายในการกำกับดูแล สถาบันการอาชีวศึกษา ส่งผลให้เกิดความไม่ชัดเจนในสายการบังคับบัญชาว่าเป็นหน้าที่และอำนาจของสภาสถาบันการอาชีวศึกษา หรือสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ดังนั้น เพื่อให้การบริหารงานของสภาสถาบันการอาชีวศึกษา มีคุณภาพและสมรรถนะทัดเทียมกับสภาสถาบันการอุดมศึกษาของรัฐอื่น ๆ เพื่อนำไปสู่การพัฒนากำลังคนของประเทศด้านการอาชีวศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในประเด็นปัญหา ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาโครงสร้างของสภาสถาบันการอาชีวศึกษาที่มีมากเกินไป ผู้ศึกษาเห็นว่า การปรับเปลี่ยนสู่ระบบ “สภาเดียว” เป็นกลไกสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานเชิงยุทธศาสตร์ เกิดการผนวกรวมสถานศึกษาอาชีวศึกษาจากภาคส่วนต่าง ๆ เข้าสู่ระบบบริหารจัดการส่วนกลางอย่างเป็นระบบ ลดความซ้ำซ้อนและเพิ่มขีดความสามารถในการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับมาตรฐานเดียวกัน เกิดความคุ้มค่า

⁹พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551, มาตรา 25 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8) (13) (14) และ (15).

เชิงเศรษฐศาสตร์และงบประมาณภาครัฐที่สูงเกินความจำเป็น โดยเฉพาะค่าใช้จ่ายในส่วนของเบี้ยประชุม คณะกรรมการสภาสถาบันการอาชีวศึกษา ซึ่งถือเป็นความไร้ประสิทธิภาพในเชิงต้นทุน เมื่อเทียบกับการบริหารจัดการในรูปแบบสภาเดียว จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 โดยการปรับปรุงโครงสร้างการบริหารจัดการใหม่ จากระบบสภาสถาบันการอาชีวศึกษาแบบแยกส่วน สู่การจัดตั้ง “สภาสถาบันการอาชีวศึกษาเพียงคณะเดียว” เพื่อทำหน้าที่กำกับดูแลกิจการในภาพรวมของสถาบันการอาชีวศึกษาทั่วประเทศ เพื่อการเสริมสร้างธรรมาภิบาลและกลไกถ่วงดุลอำนาจ การสร้างเอกภาพเชิงนโยบายในการพัฒนากำลังคน ซึ่งจะช่วยขจัดปัญหาความซ้ำซ้อนและทิศทางการดำเนินงานที่กระจัดกระจาย ช่วยให้การกำหนดมาตรฐานนโยบาย และการจัดสรรทรัพยากรมีความเป็นเอกภาพ เพิ่มอำนาจการต่อรองและตอบสนองต่อยุทธศาสตร์การผลิตกำลังคนของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกิดการเพิ่มประสิทธิภาพเชิงต้นทุน เพื่อลดภาระงบประมาณแผ่นดินที่ไม่จำเป็น โดยเฉพาะค่าใช้จ่ายด้านการบริหารจัดการและค่าเบี้ยประชุมคณะกรรมการสภาสถาบันการอาชีวศึกษาซึ่งสูงกว่า 4 ล้านบาทต่อปี สามารถนำงบประมาณดังกล่าวไปสนับสนุนให้เป็นทรัพยากรในการพัฒนาการเรียนการสอนได้อย่างคุ้มค่าตามหลักการบริหารภาครัฐแนวใหม่

2. ปัญหาองค์ประกอบของสภาสถาบันการอาชีวศึกษาซึ่งเกิดการรวมศูนย์อำนาจจากบุคคลบางกลุ่ม ผู้ศึกษาเห็นว่า โครงสร้างสภาสถาบันการอาชีวศึกษาตามพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 ในปัจจุบันประสบปัญหาการรวมศูนย์อำนาจ (Centralization of Power) ภายในกลุ่มบุคคลเฉพาะส่วน ซึ่งส่งผลให้การกำกับทิศทางการดำเนินงานขาดความเชื่อมโยงกับสภาวะจริงของตลาดแรงงาน นำไปสู่ปัญหาความไม่สอดคล้องของทักษะแรงงานและประสิทธิภาพในการผลิตกำลังคนของประเทศ จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้

ดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของสภาสถาบันการอาชีวศึกษา เพื่อสร้างระบบการบริหารจัดการที่ยึดโยงกับภาคส่วนผู้ใช้แรงงาน ดังนี้ โดยนายคสภาสถาบันการอาชีวศึกษา ควรกำหนดให้มีการทูลเกล้าฯ ถวายรายชื่อบุคคลผู้สมควรได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นนายกสภาสถาบันการอาชีวศึกษาต่อพระมหากษัตริย์ โดยการถวายคำแนะนำของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เพื่อสร้างความยึดโยงเชิงนโยบายในระดับชาติ ในส่วนของกรรมการ โดยตำแหน่ง ควรมุ่งเน้นการบูรณาการระหว่างหน่วยงานต้นสังกัดและหน่วยงานด้านยุทธศาสตร์แรงงาน ประกอบด้วย ผู้อำนวยการสถาบันการอาชีวศึกษาทุกแห่ง อธิบดีกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน อธิบดีกรมการจัดหางาน และหัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

และสำหรับกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ (ภาคเอกชนและวิชาชีพ) ควรปฏิรูปกระบวนการสรรหาโดยให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการแต่งตั้งผู้แทนระดับสูงจากสมาพันธ์และสภาวิชาชีพหลัก อาทิ ประธานสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย และประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และนายกสมาพันธ์โลจิสติกส์ไทย ผู้แทนจากสมาคมวิชาชีพที่สอดคล้องกับสาขาวิชาที่เปิดสอน เพื่อให้การกำกับคุณภาพการศึกษาเป็นไปตามความต้องการของภาคเศรษฐกิจอย่างแท้จริง ซึ่งการปรับปรุงองค์ประกอบเชิงโครงสร้างนี้ จะช่วยกระจายอำนาจการบริหารจัดการ (Decentralization) และสร้างกลไกการมีส่วนร่วมจากภาคอุตสาหกรรมและบริการอย่างเป็นรูปธรรม เป็นกุญแจสำคัญในการยกระดับคุณภาพอาชีวศึกษาให้สามารถผลิตกำลังแรงงานที่มีทักษะตรงตามความต้องการของตลาดงาน และลดความซ้ำซ้อนในการบริหารจัดการที่ไม่มีประสิทธิภาพ

3. ปัญหาการกำกับดูแลโดยทั่วไปภายในสถาบันการอาชีวศึกษา ของสภาสถาบันการอาชีวศึกษา ผู้ศึกษาเห็นว่า เพื่อให้การบริหารจัดการสถาบันการอาชีวศึกษามีเอกภาพและมีกลไกการกำกับดูแลมาตรฐานวิชาชีพที่เข้มแข็งทัดเทียมระดับอุดมศึกษา จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 ดังนี้

ปรับปรุงบทบาทสภาสถาบันการอาชีวศึกษา (แก้ไขมาตรา 25) เสนอให้แก้ไขมาตรา 25 (3) (5) และ (7) เพื่อปรับเปลี่ยนบทบาทจาก “ผู้อนุมัติ” ผู้การเป็น “ผู้พิจารณาเสนอแนะต่อคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” ในประเด็นเชิงโครงสร้างและมาตรฐาน ในการจัดตั้ง การรวม หรือการยุบเลิกส่วนราชการภายในสถาบันการอาชีวศึกษา การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรฐานที่คณะกรรมการการอาชีวศึกษากำหนด การจัดตั้งศูนย์วิจัยหรือห้องปฏิบัติการร่วมกับภาคเอกชน เพื่อให้สภาสถาบันการอาชีวศึกษา ทำหน้าที่เป็นองค์กรระดับนโยบายที่กำกับดูแลทิศทางการยุทธศาสตร์และการบริหารจัดการในภาพรวมอย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อสร้างกลไกการกำกับดูแลมาตรฐานระดับสูง จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติม (การเพิ่มบทบัญญัติใหม่) จึงเสนอให้คณะกรรมการการอาชีวศึกษามีอำนาจหน้าที่กำกับดูแล ส่งเสริม และสนับสนุนให้สถาบันการอาชีวศึกษาระดับคุณภาพการศึกษาให้สูงกว่ามาตรฐานที่กำหนด และในกรณีที่สถาบันการอาชีวศึกษา ไม่ดำเนินการตามมาตรฐานการอาชีวศึกษาให้คณะกรรมการการอาชีวศึกษามีอำนาจสั่งการให้แก้ไขปรับปรุงภายในระยะเวลาที่กำหนด หากเพิกเฉยให้เสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเพื่อพิจารณาสั่งการให้หยุดดำเนินการหรือดำเนินการอื่นใดที่จำเป็น เพื่อให้การจัดการศึกษามีคุณภาพสอดคล้องกับมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ เกิดการถ่วงดุลอำนาจระหว่างสภาสถาบันการอาชีวศึกษาและส่วนกลาง

4. ปัญหาการกำกับดูแลเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลภายในสถาบันการอาชีวศึกษาของสภาสถาบันการอาชีวศึกษา ผู้ศึกษาเห็นว่า จากการศึกษากฎหมายปัจจุบันพบว่า การกระจายอำนาจการบริหารงานบุคคลให้แก่ สภาสถาบันการอาชีวศึกษาตาม มาตรา 25 มาตรา 30 และมาตรา 32 ส่งผลให้เกิดความเสี่ยงต่อความเป็นอิสระทางวิชาการ และการบริหารราชการของบุคลากร เนื่องจากต้องขึ้นตรงต่อมติเสียงส่วนใหญ่ของสภาสถาบันการอาชีวศึกษา มากเกินไป นอกจากนี้การให้อำนาจนายกสภาสถาบันการอาชีวศึกษาในการแต่งตั้งผู้รักษาราชการแทน ผู้อำนวยการสถาบันการอาชีวศึกษาฯ ชั่วคราวและอาจเป็นการก้าวล่วงขอบเขตอำนาจบริหาร ของเลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในฐานะหัวหน้าส่วนราชการ จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติ พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 ดังนี้

ปรับปรุงกระบวนการแต่งตั้งบุคลากรระดับสูง ตามมาตรา 25 (9) และ (11) โดยปรับบทบาท ของสภาสถาบันการอาชีวศึกษา จากเดิมที่มีอำนาจเบ็ดเสร็จ “แก้ไขเป็น” พิจารณาเสนอแนะต่อคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา” เพื่อให้ความเห็นชอบก่อนดำเนินการแต่งตั้งหรือถอดถอนตำแหน่งทางวิชาการ (ศาสตราจารย์, รองศาสตราจารย์) และตำแหน่งบริหาร (ผู้อำนวยการ/รองผู้อำนวยการ/ผู้ช่วยผู้อำนวยการ สถาบันการ อาชีวศึกษา และอาจารย์พิเศษ) เพื่อเป็นการถ่วงดุลมาตรฐานและประกันความเป็นอิสระของบุคลากร สำหรับคุณสมบัติของผู้ช่วยผู้อำนวยการสถาบันการอาชีวศึกษา ตามมาตรา 30 วรรคสาม ควรบัญญัติคุณสมบัติ และลักษณะต้องห้ามให้ชัดเจน “แก้ไขเป็น” ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการการอาชีวศึกษากำหนด เพื่อสร้างมาตรฐานกลางในการเข้าสู่ตำแหน่งระดับบริหาร และในส่วนของการจัดระเบียบอำนาจ การรักษาราชการแทน ตามมาตรา 32 วรรคสอง ควรเสนอให้ปรับปรุงลำดับการบังคับบัญชา “แก้ไขเป็น” อำนาจของเลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในการแต่งตั้งผู้รักษาราชการแทนผู้อำนวยการสถาบัน การอาชีวศึกษา ในกรณีที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งหรือไม่มีผู้รักษาราชการแทน เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการ บริหารราชการแผ่นดินและลำดับชั้นการบังคับบัญชาที่เหมาะสม ซึ่งการแก้ไขดังกล่าวจะช่วยเสริมสร้าง ธรรมาภิบาลในการบริหารงานบุคคล ปกป้องความเป็นอิสระในการปฏิบัติงานของบุคลากรทางการศึกษา และลดความขัดแย้งเชิงโครงสร้างระหว่างสถาบันการอาชีวศึกษากับหน่วยงานส่วนกลาง

เอกสารอ้างอิง

ศักดิ์ กองสุวรรณ. “คุณภาพการศึกษา ของสถาบันการอาชีวศึกษาและสถาบันการอาชีวศึกษาเกษตร,

“วารสารวิจัยและนวัตกรรมการอาชีวศึกษา” 3,1 (มิถุนายน 2562) : 1–10.

ศูนย์ประสานงานสถาบันการอาชีวศึกษา. สถาบันการอาชีวศึกษา [Online], Available URL: <https://ivec.vec.go.th>
(October,15).

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา. “พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 พร้อมทั้งสรุปลงสาระสำคัญ ประวัติ
ความเป็นมา กระบวนการ และขั้นตอนในการตราพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ.”

1 ธันวาคม 2552.

ธนาคารแห่งประเทศไทย. กีบดัก Skills Mismatch และความท้าทายสู่ Education 4.0 [Online], Available URL:

https://www.bot.or.th/th/research-and-publications/articles-and-publications/articles/Article_24Jul201.html (October,15).